

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Ing. Miroslava Gavalca a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., v právnej veci navrhovateľa: **S.**, nar. X., štátny príslušník Pakistanskej islamskej republiky, zast. JUDr. B., advokátom, H. proti odporcovi **Oddelenie cudzineckej polície PZ Nitra**, Osvaldova 1, Nitra, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. p. UHCP-9-10/RCP-NR-NR-AV-2009 zo dňa 20. apríla 2009, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 38Sp/48/2009-18 zo dňa 18. júna 2009 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 38Sp/48/2009-18 zo dňa 18. júna 2009 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva.**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Trnave rozsudkom uvedeným vo výroku, potvrdil rozhodnutie **č. p. UHCP-9-10/RCP-NR-NR-AV-2009 zo dňa 20. apríla 2009** ktorým odporca podľa § 62 ods. 1 písm. a/ a ods. 3 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon) zaistil dňom 20.4.2009 navrhovateľa na čas nevyhnutne potrebný, najviac však na 180 dní (podľa § 62 ods. 3 zákona) a podľa § 62 ods. 4 zákona navrhovateľa umiestnil v Útvare policajného zaistenia Medved'ov.

Krajský súd dospel k záveru, nie je sú splnené podmienky pre zmenu ani pre zrušenie napadnutého rozhodnutia, nakoľko v rámci podaného odvolania neboli preukázané žiadne relevantné dôvody, ktoré by spochybnili správnosť zistení a záverov o ktoré sa opieralo napadnuté rozhodnutie odporcu. Krajský súd uviedol, že všetky argumenty spochybňujúce správnosť rozhodnutia o vyhostení resp. argumenty, ktoré by boli namieste v rámci konania o udelenie azylu, nie sú primárne relevantné v rámci konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia o zaistení. Podľa krajského súdu navrhovateľ vo svojom odvolaní neuviedol žiadne zásadné argumenty, ktorými by preukázal, že obmedzenie osobnej slobody uložené navrhovateľovi v legitímnom záujme zabezpečenia výkonu rozhodnutia v správnom konaní, (čo je postup v súlade so zákonom o pobyte cudzincov ako aj v súlade s Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd) bolo nezákonné, resp. neodôvodnené, a preto napadnuté rozhodnutie odporcu potvrdil.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ včas odvolanie, v ktorom uviedol, že na územie SR pricestoval za účelom požiadania o azyl. Táto skutočnosť vyplýva aj zo zápisnice o podaní vysvetlenia zo dňa 20.4.2009. Správny orgán, teda v deň jeho zaistenia zistil, že navrhovateľ vycestoval z Pakistanu z dôvodu, že má v krajine pôvodu politické problémy. Uviedol, že keby sa vrátil, hrozila by mu smrť. Bližšie k tomu uviedol, že pracoval na predvolebnej kampani na prezidenta Pakistanu pre jednu kandidátku. Keďže ona voľby nevyhrala, tak ju zavraždili a každého o kom sa dozvedia, že pre ňu pracoval na kampani, chcú zavraždiť. Jeho kamaráta už zavraždili a z tohto dôvodu sa obáva o svoj život aj on.

Napriek tomu, že odporca mal o tomto vedomosti, rozhodol o vyhostení navrhovateľa a zároveň pre účel vyhostenia vydal rozhodnutie o zaistení navrhovateľa bez toho, aby preveril ním tvrdené skutočnosti.

Navrhovateľ poukázal na to, že podľa § 22 ods. 1 zákona o azyle, žiadateľ počas konania o udelenie azylu je oprávnený zdržiavať sa na území SR. Odporca nesmie v priebehu konania o azyle navrhovateľa vyhostiť. Úkon zaistenia pre účely vyhostenia a teda vystavenia nebezpečenstva smrti bolo nesprávnym vyhodnotením skutkové stavu.

Navrhovateľ súčasne poukázal na ustanovenie čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, pričom zdôraznil, že na území SR sa zdržiaval oprávnene.

Navrhovateľ namietal, že odporca rozhodoval o jeho vyhostení a teda aj o existencii prekážok vyhostenia bez toho, aby orgán na to príslušný - Migračný úrad MV SR navrhovateľom tvrdené obavy z prenasledovania, či hrubého bezprávia preskúmal a v konaní o azyl o nich rozhodol.

Na základe uvedeného navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu navrhol zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny. Poukázal na to, že o žiadosti navrhovateľa o udelenie azylu rozhodol Migračný úrad MV SR dňa 31.7.2009 tak, že navrhovateľovi azyl neudelil a neposkytol mu ani doplnkovú ochranu. Rozhodnutie nenadobudlo doposiaľ právoplatnosť, navrhovateľ podal voči nemu opravný prostriedok.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 3. novembra 2009 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Z obsahu administratívneho spisu bolo zistené, že navrhovateľ bol dňa 19.4.2009 spozorovaný hliadkou KDI Nitra v spoločnosti dvoch osôb kráčajúcich vedľa cesty: Nakoľko navrhovateľ nevedel hodnoverným spôsobom preukázať svoju totožnosť a oprávnenosť pobytu na území SR, bol dňa 19.4.2009 predvedený na Oddelenie cudzineckej polície PZ Nitra. Preverovaním pobytu navrhovateľa bolo zistené, že navrhovateľ pricestoval na územie SR letecky pred piatimi dňami cez nezistený hraničný priechod. Zo zápisnice o podaní vysvetlenia zo dňa 20.4.2009 spísanej na Oddelení cudzineckej polície PZ Nitra vyplynulo, že navrhovateľovi azyl nebol udelený, nakoľko o azyl nežiadal v žiadnej krajine a to ani na Slovensku.

Rozhodnutím č. p. UHCP-9-9/RHCP-NR-NR-AV-2009 bolo odporcom dňa 20.4.2009 podľa § 57 ods. 1 písm. c/ prvý bod, zákona o pobyte cudzincov rozhodnuté o administratívnom vyhostení navrhovateľa a zákaze vstupu na územie SR do 19.4.2014, nakoľko sa navrhovateľ zdržiava na území SR bez platného cestovného dokladu a platného víza alebo platného povolenia

na pobyt prípadne dočasného povolenia k pobytu vydaného jednou zo zmluvných strán, čím porušil ustanovenie čl. 19 ods. 1, čl. 21 ods. 1, 2 Schengenského dohovoru. **V dôvodoch rozhodnutia odporca uviedol, že počas spisovania zápisnice na Oddelení cudzineckej polície PZ Nitra, navrhovateľ neprejavil záujem o udelenie azylu na území SR.**

V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona č. 48/2002 Z.z (účinného od 1.1.2009) policajt je oprávnený zaistiť cudzinca na účel výkonu jeho administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia.

Podľa § 62 ods. 3 zákona cudzinec môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac však na 180 dní.

Nevyhnutným podkladom pre vydanie rozhodnutia o zaistení je v zmysle § 62 ods. 1 písm. a/ zákona preukázanie existencie rozhodnutia o administratívnom vyhostení.

Odporca zdôvodnil rozhodnutie o zaistení navrhovateľa preukázanou dôkaznou situáciou, za ktorú označil existenciu rozhodnutia odporcu o administratívnom vyhostení navrhovateľa č. p. UHCP-9-9/RHCP-NR-NR-AV-2009 zo dňa 20.4.2009.

Pokiaľ navrhovateľ namietal, že krajský súd nedostatočne vyhodnotil skutkový stav v tom, že nevzal do úvahy iné právne normy, ktoré bránia takému postupu, aby boli žiadatelia o azyl pozbavovaní osobnej slobody, takúto námietku považoval odvolací súd za nedôvodnú.

Z ustanovenia § 250i ods. 1 OSP totiž vyplýva, že pri preskúmaní rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase napadnutého rozhodnutia.

Pokiaľ teda odporca pri svojom rozhodovaní vychádzal zo zistenia, že navrhovateľ v čase vydania rozhodnutia o zaistení, rovnako aj v čase rozhodovania o jeho administratívnom vyhostení (dňa 20.4.2009) nebol žiadateľom o azyl na území SR (ako to vyplynulo zo zápisnice o podaní vysvetlenia zo dňa 20.4.2009), nebolo možné krajskému súdu vyčítať, že nedostatočne vyhodnotil skutkový stav, pretože takéto zistenie nachádza oporu vo vykonanom dokazovaní odporcu na okolnosti, ktoré by eventuálne bránili vydaniu rozhodnutia o zaistení navrhovateľa.

Odvolačný súd v tejto súvislosti dáva do pozornosti, že z ustanovenia § 62 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov vyplýva, že podanie vyhlásenia podľa osobitného zákona (zákon č. 480/2002 Z.z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov) alebo požiadanie cudzinca o dobrovoľný návrat nie je dôvodom na prepustenie zaisteného cudzinca.

Konanie podľa osobitného zákona nie je zaistením cudzinca dotknuté.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto považoval odvolacie námietky navrhovateľa za nedôvodné, nespôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

Z tohto pohľadu Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil v postupe odporcu, ani krajského súdu žiadne pochybenie. Ostatnými námietkami navrhovateľa, týkajúcimi sa dôvodnosti a oprávnenosti rozhodnutia o vyhostení navrhovateľa z územia SR, resp. namietaného nesprávneho posúdenia a vyhodnotenia tvrdenia navrhovateľa o politických problémoch v krajine pôvodu, nemohol zaujať stanovisko ani odvolací súd, pretože tieto námietky sa týkali rozhodnutia odporcu o vyhostení navrhovateľa a presahovali rámec prieskumu predmetného rozhodnutia.

Z uvedených dôvodov preto bolo možné vyvodíť záver, že rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov, bolo potrebné považovať za rozhodnutie vydané v súlade so zákonom a krajský súd nepochybil, ak jeho rozhodnutie potvrdil. Odvolací súd sa s právnym záverom uvedeným v jeho rozsudku stotožnil, námietkam navrhovateľa nevyhoviel a napadnutý rozsudok podľa § 219 OSP v spojení s § 246c OSP ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP, tak, že navrhovateľovi, ako neúspešnému účastníkovi konania trovy odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 3. novembra 2009

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová